
Het onbekende tegemoet

Elske Kroondijk

De deuren van de zaal worden gesloten. Het licht wordt gedimd en langzaam beginnen muzikanten hun liederen te spelen. Eerst zacht, dan langzaam luider. De gezongen woorden klinken als mantra's vanwege de onbekende taal. Dit is het moment waarop het sprookje begint. In een kring van klapstoeltjes wachten toeristen vol spanning af – ook ik.

Mijn belangstelling voor het onbekende had me naar Istanbul geleid, waar ik mijn masteronderzoek wilde doen naar therapeutische elementen binnen het soefisme. Zo was ik ook op deze plek terechtgekomen: de show van dansende derwisjen. Mysterieuze, witte gedaanten die, draaiend om hun eigen as, dicht bij het onzegbare proberen te komen... die onbekende vorm van spiritualiteit wilde ik graag met eigen ogen aanschouwen. Wat van ver komt, is goed, niet waar?

De muziek versnelt en de dansers beginnen een voor een te draaien. Maar met het starten van de dans komt er een arsenaal aan videocamera's en fototoestellen tevoorschijn. De moderne pelgrimstoerist legt nu eenmaal graag zijn ervaringen vast. Als een ware stroboscoop flitsen de camera's mee op het ritme van de muziek. Ik zit er een beetje ontgoocheld bij. Als de derwisjen vervolgens onderling grapjes gaan maken tijdens de dans en twee muzikanten halverwege de muziek hun partij vergeten, is mijn spirituele ervaring voorgoed vervlogen.

Was ik naïef geweest? Had ik mezelf hier betrappt op een knap staaltje oriëntalistisch denken, en was mijn interesse in soefisme slechts een schijnvertoning? Een vluchtige zucht naar het onbekende? Wat van ver komt, is dus zo goed nog niet. In elk geval niet bij voorbaat. En toch. Het soefisme had mijn interesse gewekt, juist omdat het anders was. Pas als iets je onbekend is, trekt het je aandacht, en kun je het beter leren kennen. Zo geldt het ook voor mensen: om iemand echt te leren kennen is het nodig om hem te ervaren als de ander.

Belangstelling voor het vreemde kan dus leiden tot allerlei culturele curiosa. Maar toch is het ook een belangrijke vereiste voor het vak geestelijke verzorging. Nu ik er bijna klaar voor ben om als 'nieuwe vreemde' het vak te betreden, besef ik steeds meer hoe belangrijk het is om belangstelling voor de ander te hebben. Het is een eigenschap die wordt aangeduid door functieomschrijvingen als 'de kwaliteit om te kunnen luisteren', of 'breed inzetbaar voor mensen van iedere levensbeschouwelijke overtuiging'. Het is deze duurzame belangstelling waarmee je mensen in je vak tegemoet kunt treden.

Belangstelling voor het onbekende was overigens vast ook het uitgangspunt van de redactie van TGV, toen ze mij uit het verre hoge noorden haalden om het team te komen versterken in de functie van beeldredacteur. Ze zullen vast gedacht hebben: wat van ver komt, is goed.